

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 5 stycznia 2018 r. znak ON. (...)1.1870.2017.BK Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. wydanym na skutek odwołania małoletniego M. O. utrzymał w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 22 listopada 2017 r. zaliczające wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzeń o symbolu 11-I na okres od dnia 27 października 2017 r. do dnia 30 listopada 2022 r. Organ rentowy stwierdził, że pomimo ograniczeń, M. O. jest zdolny do zaspokajania bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych i jest zdolny do pracy stosownie do psychofizycznych możliwości.

Od powyższego orzeczenia małoletni M. O. reprezentowany przez matkę A. O. wniósł odwołanie wnosząc o zaliczenie go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. W uzasadnieniu odwołania podniósł, że uprzednio posiadał orzeczenie ze wskazaniem konieczności stałej i długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji. Zauważył, że jego stan zdrowia nie uległ poprawie i pozostaje pod stałą opieką lekarzy specjalistów chorób dziecięcych i diabetologii.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości przytaczając argumenty zawarte w zaskarżonym orzeczeniu. Jednocześnie skład orzekający ustalił, że zakres stwierdzonych ograniczeń nie powoduje zależności powoda od otoczenia i konieczności udzielania pomocy innej osoby w celu pełnienia ról społecznych oraz w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. O. ma 17 lat. Mieszka z rodzicami. Uczęszcza do drugiej klasy technikum. Uczy się w kierunku technik technologii drewna. Bierze udział w zajęciach praktycznych związanych z obróbką drewna

Niesporne, nadto:

- opinia biegłego – k. 22,
- ocena funkcjonowania społecznego – k. 132 i 144 akt rentowych.

Od stycznia 2013 r. M. O. jest leczony z powodu cukrzycy typu 1. Od marca 2014 r. dzięki zastosowaniu pompy insulinowej. Z powodu niewyrównania cukrzycy M. O. był dwukrotnie hospitalizowany w styczniu 2013 r. i w marcu 2016 r. pozostaje pod opieką poradni diabetologicznej. M. O. samodzielnie oznacza poziomy cukru.

Dowód:

- orzeczenie – k. 55 akt rentowych,
- dokumentacja lekarska – k. 21 i 14-127 akt rentowych,
- karty informacyjne – k. 21 i 70.

Obecnie u M. O. rozpoznaje się cukrzycę typu 1. Powoduje to trwały lekki stopień niepełnosprawności w okresie od 27 października 2017 r. do 30 listopada 2022 r. Cukrzyca ma charakter wyrównany. M. O. potrafi sobie poradzić z obsługą pompy insulinowej oraz kontrolować przebieg choroby. Wykonuje prace fizyczne. Nie występują u niego ciężkie stany niedocukrzenia. Wymaga jedynie niewielkiej pomocy ze strony matki przy wyliczeniach należnej dawki insuliny.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu diabetologii – k. 22-23.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity – Dz. U. z 2016 r., poz. 2046 ze zm.) rozróżnić można trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. (art. 4 ust. 1 ustawy). Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy). Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu powodującą w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub techniczne. (art. 4 ust. 3 ustawy).

Szczegółowe zasady orzekania o niepełnosprawności, w tym standardy w zakresie kwalifikowania do poszczególnych stopni niepełnosprawności, uregulowane zostały w wydanym w oparciu o delegację ustawową zawartą w art. 6c ust. 9 ustawy rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. Nr 139, poz. 1328). I tak zgodnie z rozporządzeniem: niezdolność do pracy oznacza całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu (§ 29 ust. 1 pkt 1), konieczność sprawowania opieki - całkowitą zależność od otoczenia polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem (§ 29 ust. 1 pkt 2), konieczność udzielania pomocy, w tym pomocy w pełnieniu ról społecznych – zależność od otoczenia wymagającą wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 29 ust. 1 pkt 3), czasowa pomoc w pełnieniu ról społecznych – konieczność udzielania pomocy, o której mowa w § 29 ust.1 pkt 3 w okresach wynikających ze stanu zdrowia (§ 30 ust. 1 pkt 1), a częściowa pomoc w pełnieniu ról społecznych – wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o której mowa w § 29 ust. 1 pkt 3 (§ 30 ust. 1 pkt 2).

W rozpoznawanej sprawie niespornym było, że małoletni M. O. cierpi na cukrzycę typu 1. Spornym natomiast pozostawał stopień niepełnosprawności, jakim skutkuje wymienione schorzenie. M. O. kwestionował bowiem zaliczenie go przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. do lekkiego stopnia niepełnosprawności wskazując, że jego stan zdrowia skutkuje stopniem umiarkowanym.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do podzielenia stanowiska odwołującego się, a co za tym idzie do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

W opinii złożonej w dniu 9 sierpnia 2018 r. (k. 22-23) biegły sadowy z zakresu diabetologii G. K. stwierdził, że stan zdrowia odwołującego się czyni go niepełnosprawnym w stopniu lekkim. Taki wniosek biegły wysnuł w oparciu o badanie odwołującego i analizę dostępnej dokumentacji medycznej. Biegły zauważył, że u M. O. cukrzyca ma charakter wyrównany. Odwołujący się potrafi sobie poradzić z obsługą pompy insulinowej oraz kontrolować przebieg choroby. Wykonuje prace fizyczne. Nie występują u niego ciężkie stany niedocukrzenia. Wymaga jedynie niewielkiej pomocy ze strony matki przy wyliczeniach należnej dawki insuliny.

Żadna ze stron nie wniosła zarzutów do opinii biegłego w zakreślonym przez Sąd terminie. Jedynie na rozprawie w dniu 6 grudnia 2018 r. przedstawicielka ustawowa odwołującego się wskazywała na możliwość uszkodzenia przez cukrzycę innych organów jej syna.

Sąd zauważył, że mając 17 lat odwołujący się M. O. uczęszcza do technikum, gdzie w pełni samodzielnie podejmuje naukę. Z materiału dowodowego wynika, że małoletni również samodzielnie radzi sobie z obsługą pompy insulinowej, kontrolą poziomu cukru i wyliczaniem dawek insuliny. Jednocześnie nie ma informacji odnośnie obszarów, w których M. O. wymagałby wsparcia w pełnieniu ról społecznych. Hospitalizacje odwołującego się z powodu niewyrównania cukrzycy ostatnio nie miały miejsca. Pozwala to wysnuć wniosek, że odwołujący się, pomimo ograniczeń wynikających z potrzeby kontroli poziomu cukru i podawania insuliny, pozostaje w pełni samodzielny w większość aspektów życia. Może kontynuować naukę, w tym praktyczną naukę zawodu. Nie jest zależny od otoczenia co do wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka w jego wieku. Sąd nie wyklucza, że uprzednio, jako osoba poniżej 16 roku życia, odwołujący się wymagał znaczenie szerszego wsparcia rodziców w czynnościach samoobsługowych. W tym związanych z radzeniem sobie z leczeniem cukrzycy. Niemniej jednak aktualnie M. O. jest osobą niemal dorosłą, która ma świadomość przebiegu schorzenia i sposobu przeciwdziałania jego skutkom, przez co jego samodzielność jest nieporównywalnie większa, niż jeszcze kilka lat temu. Rzutuje to na aktualną ocenę jego sprawności.

Sąd uznał opinię biegłego za jasną, pełną i spójną, a jej wnioski za w sposób logiczny i przekonujący umotywowane. Opinia znajduje oparcie w wynikach badania przedmiotowego i treści dokumentacji medycznej odwołującego się. Powyższe, przy uwzględnieniu nadto, iż biegły to wysokiej klasy fachowiec o wieloletnim doświadczeniu klinicznym i specjalności odpowiedniej do schorzeń ubezpieczonego nakazywało Sądowi uznać jego opinię za rzetelną i wiarygodną, a w konsekwencji podzielić zawarte w nich wnioski nie znajdując żadnych podstaw do ich zakwestionowania.

Mając na uwadze wszystko powyższe Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)